

Българе. Южни Словѣне се викатъ ония, които населяватъ Старопланинскій полуостровъ, отъ дѣсна та страна на Дунавъ и по брѣгове ти на Адриатическо море. Тии се дѣлятъ на три главни племена: *Българе*, *Сърбе* и *Хървати* (или Кроати). Българе ти са се нарекли Българе отъ една скитническа дружина, която прѣдвождалъ *Аспарухъ*; тя въ VII вѣкъ покорила една часть отъ Дунавски ти Словѣне, смѣсила се съ тѣхъ и основала Българско царство. (Друга дружина отъ тия скитници основала въ источна Росия Камско Българско царство). Български ти царе тако-речи непрѣстайно се били съ близосѣдти си византийски царе; най-страшенъ за византийци ти билъ храбрий *Крумъ* (въ начало то на IX вѣкъ), който намалко остало да приземе Цариградъ. Българе ти прияли християнска та вѣра отъ Византия; казовать, че съштий Св. Методий, който отивалъ да проповѣда въ Моравия, станалъ наставникъ въ вѣра та на първи християнскій царь българскій *Бориса*. Борисъ не искалъ да подчини България духовно подъ Византия (съ която Българе ти се намирали въ война всякога), та пратилъ до Римъ-папа да го моли да земе подъ негово крило млада та Българска църква и да ѝ даде патриархъ или понѣ архиепископъ. Въ това врѣме имало голѣма прѣспирня между папа Никола I и цариградскій патриархъ Фотия. Папа та се зарадвалъ и пратилъ въ България римски владици и проповѣдници да докрѣстятъ Българе ти и да ги подчинятъ духовно подъ Римскій прѣстолъ (866 г.). Нъ, слѣдъ нѣколко години, Борисъ се скаралъ съ папа та, съединилъ пакъ България съ Источна та църква, и зель архиепископъ отъ цариградскій патриархъ. Заедно съ това съвсѣмъ се утвърдило въ България Словѣнско то богослужение, и зела да цѣпти словѣнска та книжина. Когато латинско то духовенство се повдигнало да гони словѣнски ти проповѣдници въ Моравия, главни ти ученици на Ме-